

Arrest

nr. 145 834 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 13 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2014 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Inreisverbod

Aan mevrouw:

(..)

Wordt een inreisverbod voor 2 (twee) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.11.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 18.11.2013, haar betekend op 21.11.2013

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 24.12.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd :

“In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15.12.1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat :

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18.11.2013, haar betekend op 21.11.2013.”

Terwijl verzoekster in de onmogelijkheid was gevolgd te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18.11.13 gelet op de hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de nietigverklaring van de beslissing van ongegrondheid van de aanvraag cfr. art. 9ter van de vreemdelingenwet genomen door verwerende partij op 17.09.13 (RvV 119.464).

Dat lopende deze procedure, op 18.12.13, verzoekster een nieuwe aanvraag cfr. artikel 9 bis van de vreemdelingenwet had ingediend op grond van nieuwe elementen, hetgeen haar eveneens verhinderde gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18.11.13.

Dat aan verzoekster tot op heden nog steeds geen enkele beslissing werd betekend inzake deze laatste aanvraag.

Dat gezien deze omstandigheden de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt waar een inreisverbod voor een termijn van 2 jaar wordt opgelegd.

Dat artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert welke specifieke omstandigheden verantwoordend dat aan verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd voor een duur van 2 jaar, temeer daar verzoekster zich in de onmogelijkheid bevond gevolgd te geven aan het uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18.11.13.

Het ontbreken van afdoende motivering nopens de duur van het inreisverbod schendt artikel 3 van de wet van 29.07.1991 en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing derhalve geen draagkracht vindt in haar motieven.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991 en ook door het door verzoekende partij eveneens geschonden geachte artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de

motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

2.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

2.4. In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 november 2013, haar betekend op 21 november 2013. Voorts wordt gemotiveerd waarom haar een inreisverbod voor de duur van twee jaar – en niet drie jaar zoals de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt in het verzoekschrift – wordt gegeven, met name omdat verzoekende partij na het betekenen van voormeld bevel nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België en het Schengengebied vrijwillig te verlaten en zij daarenboven een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 24 december 2013.

2.5. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook geenszins aangetoond.

2.6. Waar de verzoekende partij verder betoogt dat de thans bestreden beslissing onredelijk tot stand is gekomen, komt het haar toe om aannemelijk te maken dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens niet correct zou hebben beoordeeld of dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen, en dit met concrete argumenten. De verzoekende partij meent dat zij geen gevolg kon geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 november 2013 omdat er een hangende procedure bij de Raad was inzake de verwerping van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet doch de Raad wijst erop dat dergelijke procedure geen schorsende werking heeft en niet maakt dat verzoekende partij louter door het indienen van dergelijke procedure plots geen gevolg meer moet geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien blijkt dat bij arrest nr. 119 464 van 25 februari 2014 dit beroep werd verworpen zodat het argument van verzoekende partij vanaf die datum sowieso niet meer speelde doch blijkt dat zij ook vanaf dan nog geen stappen ondernam om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten zodat de motivering in het inreisverbod van 13 november 2014 hoegenaamd niet onderuit gehaald wordt door de kritiek van de verzoekende partij. Verzoekende partij wijst er voorts zelf op dat zij op 18 december 2013 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, zodat dit de redenering van de verwerende partij dat verzoekende partij geen stappen onderneemt om op vrijwillige basis een einde te stellen aan haar illegaal verblijf, kracht bij zet. Immers duidt het indienen van dergelijke aanvraag juist op de intentie om op het Belgische grondgebied verder te verblijven. Wat betreft dergelijke aanvraag, benadrukt de Raad dat het louter indienen van dergelijke aanvraag geen vrijgeleide is voor de verzoekende partij om op illegale

wijze verder op het grondgebied te verblijven en eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten zomaar naast zich neer te leggen.

De Raad wijst er op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 november 2013 niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626, 12 januari 2007).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat ook betreffende de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds een beslissing werd genomen door de verwerende partij op 18 april 2014 zodat ook hier blijkt dat het betoog van verzoekende partij waarom zij geen gevolg kon geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alleszins sinds die datum onderuit gehaald wordt.

Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd welke specifieke omstandigheden ertoe leiden dat een inreisverbod van twee jaar aan de verzoekende partij wordt opgelegd. Verzoekende partij maakt voorts geenszins aannemelijk met welke andere specifieke omstandigheden verwerende partij nog rekening had moeten houden. Verzoekende partij toont geen schending van voornoemd artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet aan. Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.7. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER